



DONDERDAG 1 JULI.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 in de drie maanden. —

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels f 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

## De uitvallende leden der Tweede Kamer.

## II.

In de tweede categorie, in die namelijk der leden wier herkiezing in bijzondere overweging gegeven (met andere woorden sterk afgeraden) wordt, rangschikt het *Handelsblad* de jonkheeren VAN RAPPARD en BACKER, benevens den Drentschen vertegenwoordiger, den heer GERRIT KNIPHORST.

Ook wij zouden de herkiezing der heeren VAN RAPPARD en BACKER sterk afraden. Behalve zijne onvrijzinnigheid en zijn ministerialismus, heeft de heer BACKER, zich, onzes achtens, niettegenstaande hij met de presidiale waardigheid bekleed is, zich zeer nul en onbeduidend getoond. Naar zijne laatste parlementaire feiten te oordeelen, zouden wij hem dan ook geenszins nevens den heer VAN RAPPARD, maar nevens de heeren DE LA COURT, SNOUCK GRONHURJE, VAN DE MORTEL, CLIFFORD en AKERLAKEN plaatsen. Daar de jonkheer BACKER, in den laatsten tijd althans, volstrekt geen bekwaamheden getoond heeft, moet hij niet op ééne lijn worden gesteld met den president van het Geldersche hof, wien het niet aan bekwaamheid ontbreekt. De heer VAN RAPPARD kan, zoo wel wanneer hij ministerieel wil wezen, als wanneer hij het bij wijlen beter acht oppositie te voeren, redenen bijbrengen en taktisch handelen ten voordeele der zaak, welke hij alsdan voorstaan wil. De heer KNIPHORST almede moet niet gerangschikt worden naast den heer VAN RAPPARD. De heer VAN RAPPARD is veel sterker dan de heer KNIPHORST. Ook heeft de eerstgenoemde het dan van substituut-officier te Zutphen gebragt tot president van het hof van Gelderland; de tweede slechts van procureur tot raadsheer in het hof van Drenthe, terwijl men als overige postenbekleeders der familie, slechts een Mr. L. KNIPHORST als notaris te Emmen, en een Mr. G. L. KNIPHORST als notaris te Moppel vindt. Hoe waarschijnlijk diezelfde heer G. L. KNIPHORST tevens advokaat te Meppel, en dezelfde heer L. KNIPHORST, waarschijnlijk, tevens advokaat te Gasselte zijn kan (gelijk de Almanak van 's Gravenhage zulks vermeldt, men zie bl. 195 en bl. 209) zulks is minder begrijpelijk voor hem die de wet beschouwt als verplichtend voor allen; naardien de betrekkingen van advokaat en notaris incompatibel zijn.

Ten aanzien der genoemde uitvallende leden zegt het *Handelsblad*: »Wil men ter goeder trouw, onpartijdig te werk gaan, dan moet men erkennen dat de heeren VAN RAPPARD, BACKER en KNIPHORST zich dikwerf zeer onafhankelijk hebben betoond, dat zij menigmaal onbeschroomd voor de waarheid hebben durven uitkomen; — doch vooral omtrent de helft des vorigen jaars hebben deze leden eene zoo zonderlinge houding aangenomen, hebben zij hunne gevoelens soms zoo zeer verandert, of daarin gewiefeld, dat wij de staten der gewesten waaruit zij afgevaardigd zijn, niet genoeg het belang voor oogen kunnen houden om de herkiezing dezer drie leden in bijzondere overweging te nemen.»

De »zonderlinge houding» welke het *Handelsblad* vooral van omtrent de helft des vorigen jaars» dag-

teekent, viel menigeen ten aanzien der heeren VAN RAPPARD en KNIPHORST reeds op, kort na hunne benoeming, des eersten tot president van het Geldersche, des tweeden tot raadsheer in het Drentsche hof. Misschien als eenmaal de heer KNIPHORST president zal zijn geworden van het hof van Drenthe, en de heer VAN RAPPARD gouverneur van Gelderland of minister, — misschien zal men dan meer gelijkmatigheid in hunne parlementaire houding kunnen bewonderen.

De leden wier niet-herkiezing, volgens het *Handelsblad*, als geen groot verlies te beschouwen zijn zou, zijn de heeren VAN BLEISWIJK, BUMA en KEERENS. Er zijn — heet het, in het aangehaalde nummer — ook drie leden onder de aftredenden, de heeren VAN BLEISWIJK, BUMA en KEERENS, die nog te kort in 's lands raadzaal zitting hebben, dan dat men een gegrond oordeel over hen zou kunnen vellen. »Geen hunner echter heeft in dien tijd zoo buitenmatig uitgeblonken dat men hunne niet-verkiezing als een groot verlies zou moeten aanmerken.» Dit, wel is waar, kunnen wij niet betwisten; geen der heeren heeft bijzonder uitgemunt; echter hebben de heeren BUMA en KEERENS bij de voorname politieke discussie, over het medestemmen der gouverneurs, met de oppositie gestemd; zoodat wij vooral niet begrijpen waarom men den heer BUMA achterstellen zou bij zijnen Vrieschen ambtenoot VAN HELOMA, die bij de beraadslaging afwezig was. Beveelt men de heeren VAN HELOMA en VAN HEECKEREN aan, waarom dan ook niet evenzeer de heeren BUMA en KEERENS? — Hopen wij liever dat deze vier, mogten zij herkozen worden, op den constitutionelen weg, dien zij niet geheel miskenden, zullen voortgaan.

Maar die heer VAN BLEISWIJK, van wien men niets hoegenaamd weet dan dat hij ergens in Noord-Holland, op het platte land of in een achterstadje woont, die heer VAN BLEISWIJK, dunkt ons, behoorde of wel niet zoo volstrekt onbekend of wel geen lid der Kamer voor Holland te wezen. In Holland bevinden zich zoo veel om hunne kunde en karakter bekende mannen, dat een volstrekt onbekend persoon, uit de provincie afgevaardigd, onverschuldigbaar schijnt. Bezit die heer VAN BLEISWIJK zulke stille deugden, zulke geheime verdiensten, dan behoorden zij, die daarmede zoo bijzonder bekend waren, dezelve ook ruchtbaar te maken. Onder al de leden der staten van Noord-Holland die hunne stem gaven aan den heer VAN BLEISWIJK zal er wel een wezen, in staat om een artikeltje aan het *Handelsblad* te zenden, waarin hij de verdiensten van zijn uitverkorenen bekend maakt. Het land heeft, onzes achtens, althans regt om te vragen: wie is die persoon? wanneer provinciale staten goetvinden er een uit de onbekendste onbekendheid op te rakelen. Met den besten wil ter wereld zijn wij nooit te weten kunnen komen wie die heer VAN BLEISWIJK eigenlijk is. In de residentie zoo wel als in de hoofdstad vroegen wij: Wie is dan toch die heer VAN BLEISWIJK? wat heeft hij ooit verrigt? wat heeft hij ooit geschreven? wat riep hem tot de Kamer? Eindelijk hoorden wij daarop een der voorname Hollandsche ad-

vocaten aan een' zijner collega's vragen: »Weet gij ook of het dat BLEISJE is, dat wij aan de academie gekend hebben? waarop geantwoord werd: Ja, dat BLEISJE is het. Verder wist men niets, hetzij van 't BLEISJE, hetzij van den heer VAN BLEISWIJK. En wij bleven even wijs. Het ware te wenschen dat de staten van Noord-Holland voortaan mannen kozen van welke men ten minste zeggen kon waarom zij werden gekozen.

## Buitenlandsche berigten.

## TURKIJE.

*Alexandrië, 6 juni.* Brieven uit Syrië schilderen den toestand van dat land met droevige kleuren. De Syriërs, Drusen zoo wel als Maroniten, Mahomedanen en Christenen zijn het eens in hun verlangen, en hebben eene houding aangenomen, die de Turksche regering in eene niet geringe verlegenheid brengen moet. Zij hebben besloten hun verlangen met kracht van wapenen door te zetten, en niemand kan ontkennen dat zij de noodige magt hebben om den laffen en verwaanden Turken het hoofd te bieden. Tot nog toe kwam het tot geene feitelijkheden, behalve in twee onbeduidende plaatsen, waar doortrekkende Arabanten zich hunne gewone uitpattingen vooroorloofden en deswege eene tuchtiging kregen.

(Ally. Zeit.)

## ITALIE.

*Rome, 12 juni.* Hoe veel waarde de paus aan de onderhandelingen te 's Gravenhage hecht, blijkt uit de omstandigheid, dat hij den koning van Holland eene rijke mozaïk, het St. Pieters-plein voorstellende, ten geschenke bestemd heeft. Dit kunststuk wordt op 2000 scudi, 3000 daaldors, geschat. — Voor den pacha van Egypte heeft men eene prachtige schrijftafel, die met malachiet bekleed is, uitgekozen. (Leipz. Allg. Z.)

## DUITSCHLAND.

*Darmstadt, 25 juni.* Naar men verneemt, zouden de verhooren in het nieuwe politieke *Untersuchungs*-proces, hetwelk in den herfst des vorigen jaars ten gevolge der toenmalige arrestatiën, hier aangevangen werd, thans gesloten zijn; waarop men het vermoeden grondt dat de geregtelijke uitspraak zich nu niet lang meer zal laten wachten. Het getal der politieke gevangenen die zich thans in het huis van arrest bevinden, moet 28 bedragen. Omtrent den aard en den omvang der politieke misdrijven, waarvan zij beschuldigd zijn, circuleren tot nog toe slechts zeer losse geruchten. (Köln. Zeit.)

## PRUISSEN.

*Aken, 26 juni.* Gisteren middag ten 3 ure zijn Z. M. de koning der Nederlanden en Z. K. H. de prins Alexander, op hunne terugreis van Luxemburg, weder hier aangekomen en hebben, na een kort verloof, gedurende hetwelk Z. M. de overheden ontving, hunne reis, Z. M. naar Maastricht, de prins naar Keulen, voortgezet. (Aachn. Z.)

*Van de Moesel, 25 juni.* In weerwil van het koude en natte weder, hetwelk met het begin dezer maand inviel, zijn hier de druiven thans zoo ver gevorderd, als anders, zelfs in goede jaren, omstreeks Jacobi. Wordt hun groei verdor door het weder begunstigd, zoo is er alle uitzigt op eenen zeer gezegenden oogst, wat de hoedanigheid aangaat. (Rh. u. M. Z.)

— Een Berlijnsche suikorbakker is op den inval gekomen om de namen der beroemde mannen, welke de koning derwaarts heeft geroepen, zoodang te bezigen, dat zij ook in den mond des voiks leven. Hij verkoopt Grimm-bonbons, Schlegel-pasteijen, Cornelius-baisers, Bartholdy koeken en Meijerbeer-taarten.

(Köln. Zeit.)

## ENGELAND.

Londen, 26 juni. De boodschap, welke de nieuwe voorzitter der Vereenigde Staten, de heer *John Tyler*, onder dagteekening van den 1sten juni, aan het Noord-Amerikaansche congres heeft gerigt, behelst over den uitslag der volkstelling de volgende zinsneden, waarin het denkbeeld, om het grondgebied der republiek door den tijd van de eene zee tot de andere uit te breiden, wordt uitgesproken:

»De onlangs plaats gehad hebbende telling doet eene regelmatig toenemende vermeerdering in onze bevolking kennen. Tijdens het uitbreken van den omwentelingsoorlog ging ons aantal nauwelijks 2 miljoen zielen te boven; thans is het reeds tot meer dan 17 miljoen gestegen, en zal in eene evenredigheid aangroeijen, die eene verdubbeling van bevolking gedurende een tijdperk van omstreeks 23 jaren te weeg brengt. De oude staten van het bondgenootschap bevatten een grondgebied, groot genoeg om nog verscheiden millioenen meer te onderhouden, en de meest bevolkte der nieuwere staten kunnen thans nog slechts als niet meer dan gedeeltelijk bebouwd worden beschouwd, terwijl van de nieuwe landen, aan deze zijde van het rotsachtige gebergte, (*the Rocky Mountains*) nog 270 millioen acres, deels reeds [door de Indianen] afgestaan, deels nog af te staan, ter markt kunnen gebracht worden; zonder nog te gewagen om de onmetelijke landsreek, die zich van het genoemde gebergte tot aan den mond der rivier *Columbia* uitstrekt. Wij rigten steeds aan de bevolking van andere landen de uitnoodiging om hierheen te komen en zich als leden van ons sterk aangroeiend huisgezin onder ons neder te zetten. Voor de zegeningen, welke wij hun aanbieden, vorderen wij van hen, om ons land als hun vaderland te beschouwen, en zich met ons te vereenigen tot het volvoeren der groote taak om onze instellingen te bewaren en daardoor onze vrijheden te doen voortduren. Voor veroveringen in den vreemde bestaat bij ons geene beweegreden; wij wenschen slechts onze bijna onbegrensde wildernis te ontginnen en in hare duistere diepten het licht der beschaving te doen doordringen. Terwijl wij ten allen tijde bereid zullen zijn om de nationale eer te verdedigen, zal het onze ernstige wensch wezen, om een onafgebroken vrede te handhaven.

»Bij het ontwikkelen dezer inzigten kan ik niet nalaten het gevoel te drukken, dat in de uitbreiding onzer heerschappij over alle erkende bezittingen geenerlei grond te vinden is om den patriot voor de veiligheid onzer instellingen te verontrouwen. Het bondgenootschappelijk stelsel, hetwelk aan elken staat de zorg voor zijne huishoudelijke aangelegenheden overlaat en aan de bondgenootschappelijke regering die van algemeen belang toekent, sluit de mogelijkheid der uitgestrekte ruimte in. Nogtans acht ik het gepast er bij te voegen, dat er ten alle tijde eene gebiedende noodzakelijkheid zal bestaan, om al de ambtenaren dezer regering binnen den kring hunner toegekende magt te houden, en op die wijze het evenwigt tusschen de magt der regering en die aan de staten en het volk voorbehouden, te bewaren.

De boodschap is over de geldelijke aangelegenheden, waarvoor het congres dan ook eigenlijk tot zijne thans geopende buitengewone zitting bijeengeroepen is, verre het uitvoerigst. Inzonderheid weidt de voorzitter *Tyler* uit over het stelsel, dat omtrent het bewaren en uitbetalen der bondgenootschappelijke inkomsten moet worden aangenomen. Hij betoogt, dat de drie stelsels, welke daaroortrent tot nu toe gevolgd zijn, namelijk het toevertrouwen van dit geldelijk beheer of kassierschap aan eene algemeene bank, het belasting daarmede van de banken in de verschillende staten en het thans nog gevolgde stelsel (*the subtreasury system*) bij ondervinding gebleken zijn, groote gebreken te hebben en door het volk verworpen zijn. Hij gispt in sterke bewoordingen den te ver gedreven speculatie-geest, die, na het verdeelen van het overschot, hetwelk in der tijd in de bondgenootschappelijke kas aanwezig was, tot het oprigten van veel te veel papier uitgevende plaatselijke banken, het aan de markt brengen van eene ongewoon groote hoeveelheid ledig liggende landerijen of openbare domeinen heeft geleid. Hij spreekt met afkeuring van de verwarring die daardoor in het stelsel van geldswaarde is ontstaan en de daling van alle soorten van staatspapier ten gevolge heeft gehad, ja, thans nog verscheidene der staten van het bondgenootschap de betaling der renten hunner schuld zeer moeilijk maakt. Hij laat aan het congres over om omtrent de wijze, waarop het kassierschap van het bondgenootschap in het vervolg moet worden uitgeoefend, eene keuze te doen; zich enkel voorbehoudende om de daaromtrent vast te stellen beschikkingen te verwerpen, indien zij hem mogten toeschijnen met het algemeene belang of de staatsregeling strijdig te zijn. Om-

trent dit in de bestaande omstandigheden belangrijk vraagstuk neemt hij dus geenerlei initiatief. Overigens schijnt in dit gedeelte der redevoering van den voorzitter de verklaring het opmerkelijkst, dat het bondgenootschappelijk bestuur in geen geval de verwaarborging of betaling der schulden van de afzonderlijke staten kan op zich nemen. Daarentegen toont hij zich gunstig gestemd voor het denkbeeld, om de opbrengst der voortaan te verkoopen ledig liggende landerijen of openbare domeinen onder de staten te verdeelen, en daardoor de geldelijke ongelegenheden, waarin verscheidene hunner gewikkeld zijn, eenigermate weg te nemen.

## FRANKRIJK.

Parijs 26 juni. Het lijk van den heer *Garnier Pagès* is heden, na het verrigten der gewone kerkelijke plegtigheden, op het kerkhof van *Père la Chaise* ter aarde besteld. Van de zijde der politie waren de noodige maatregelen genomen, om de orde te handhaven, en, ondanks de overgrootte menigte, welke de begrafenis had uitgelokt, is dezelve niet gestoord geworden. De lijkwagen was zeer eenvoudig; de kist droeg eene burgerkroon en het kruis van de julirevolutie; het lijk werd gevolgd door gedeputeerden, — door de schrijvers der dagbladen, welke de bewegingspartij zijn toegedaan, — door een aantal studenten, en voorts door een groot getal werklieden. De heer *Arago* heeft eene lijkrede uitgesproken, en de gedeputeerde *Jolly* heeft zich verbonden, om den overledene, bij de verdediging der regten van de natie, zoo goed mogelijk in de kamer der gedeputeerden te vervangen; welke verklaring een groot vroegdegejuich onder de aanwezigen heeft doen opgaan. — De menigte is daarop rustig uiteengeraakt, en men heeft van tijd tot tijd slechts den enkelen kreet van: *weg met de bastilles*, hooren aanheffen.

Men heeft opgemerkt, dat de heer *Odilon Barrot* geenszins bij deze plegtigheid tegenwoordig is geweest. Nog weinige jaren geleden, zonde hij zich niet aan dezelve hebben onttrokken.

Parijs, 27 juni. In het dagblad *la Presse* leest men: »De firman, waarvan wij de vertaling hebben medegedeeld, geene onzekerheid meer latende nopens het cijfer der van *Mehemed-Ali* voor den sultan gevraagde schatting, hebben wij moeten opklommen tot de bron van het gerucht, hetwelk in de best onderrigte politieke kringen is verspreid geworden, en volgens hetwelk wij gemeld hadden, dat de Porte zijne vordering van 40 millioen piasters (of 10 millioen franken) op 10 millioen piasters (of 2½ millioen franken) had verminderd. Zie hier de toelichtingen, welke wij hebben kunnen inwinnen: Dit cijfer van 10 millioen piasters is inderdaad datgene, hetwelk Oostenrijk getracht heeft door de Porte te doen aannemen; maar lord *Ponsonby*, die deze som te gering oordeelde, heeft eindelijk het cijfer van 80,000 beurzen doorgedreven. De beweegreden door hem aangevoerd in de nota, welke hij aan *Risafat-bey* heeft uitgevaardigd, is deze: De Porte kan niet van *Mehemed-Ali* eene schatting vorderen, geringer dan die, welke tijdens zijne eerste bevestiging als pacha van Egypte is vastgesteld geworden, en die omstreeks 7½ millioen franken bedroeg. Zij kan dit des te minder, naardien *Mehemed-Ali* terstond vrijwillig heeft aangeboden die schatting te verdubbelen, indien men hem het bezit van Syrië wilde laten. Deze bedenkingen zijn het, die den divan hebben genoopt het bedrag der schatting op 80,000 beurzen (of 40 millioen piasters, zijnde 10 millioen franken) te brengen. Er is reden om te gelooven, dat *Mehemed-Ali* dit cijfer niet zal willen aannemen. En metderdaad geldt de piaster, die, tijdens zijne eerste bevestiging als pacha van Egypte, twee franken waard was, thans niet meer dan ongeveer vijf en twintig centimes, en, naar de berekening van Engelsche zijde, zonde *Mehemed-Ali* den piaster naar de oude numerieke waarde moeten betalen, hetgeen de pacha recht heeft te weigeren. Juist vermits die weigering niet zoude ongegrond zijn, heeft, op den aandrang van den Oostenrijkschen interauntius, de Porte er in bewilligd, aan *Mehemed-Ali* twee firmans af te vaardigen: de eerste (betreffende de schatting) beveelt slechts, dat de schatting zal betaald worden in eene vastgestelde som, in stede van op het een-vierde gedeelte van de bruto ontrant te worden geheven; de andere firman verklaart, dat het bedrag der schatting zal worden vastgesteld op 80,000 beurzen. Het doel, hetwelk de baron *von Stürme*, zich hiermede heeft voorgesteld, is geweest, de kwestie te splitsen, en de schatting slechts tot eene secundaire zaak te maken, registreerds tusschen den pacha en den sultan te regelen. Om deze reden is het, dat de eerste firman door den sultan, gezamenlijk met de vertegen-

woordigers der groote mogendheden, is onderteekend, terwijl de tweede alleen met de onderteekening van den sultan is bekleed. *Muhib-effendi* moet, tevens met de beide firmans, instructiën ontvangen, die hem magtigen om zich met *Mehemed-Ali* over het eindelijke bedrag der schatting te verstaan, en hem eene reductie te bewilligen, die tot 30,000 beurzen (3,500,000 franken) kan afdalen. Derhalve zal *Mehemed-Ali* weigeren om in de voorwaarden van den tweeden firman te bewilligen, geen ander uitwerksel hebben dan op nieuw registreerdsche onderhandelingen tusschen hem en de Porte te weeg te brengen; maar die weigering zal in geen deele de Oostersche kwestie op nieuw kunnen verwikkelen.

— Naar men verneemt, zal het hofingzamenloop dezer week naar het kasteel van *Euphrat* trekken, als waar ook de koning en koningin van België, gelijk gewoonlijk, na hun verblijf in *Rugland* verwacht worden.

— Gisteren heeft eene bijeenkomst van onderscheidene der voornaamste bankiers van de hoofdstad met den heer *d'Argout* plaats gehad aan het gebouw van de Fransche bank, waarin waarschijnlijk over de aanstane leening gehandeld is geworden. Een dezer dagen verspreid gerucht, alsof men dienaangaande reeds onderhands met het huis *Rothschild* zoude zijn overeengekomen, vindt tot heden geen geloof.

— Uit Toulon meldt men van den 23den dezer, dat de admiraal *Duperré* aan den admiraal *Lasusse* bevel heeft gegeven, om zoodra mogelijk met eene afdeeling der vloot, bestaande uit de schepen *Infexible*, *Santi Petri* en *Andromède*, naar de Levant te stevenen. Eene andere afdeeling, bestaande uit de schepen *Montebello*, *Neptune* en *Trident* is naar Tunis bestemd, en onder de bevelen gesteld van den scheepskapitein *Leray*.

— De hertog van Modena heeft in zijne staten de orde, bekend onder den naam van *St. Jan van Jeruzalem*, of der ridders van Maltha, hersteld.

## BELGIE.

Brussel, 27 juni. In het bestuur der politie zal hier te lande eene belangrijke wijziging worden tot stand gebracht. In de provinciën zal het grotendeels aan de gouverneurs worden opgedragen, en in de hoofdstad aan eenen hoofd-ambtenaar, welke gelijksoortige functiën zal uitoefenen, als de prefect van politie van Parijs. Voor deze betrekking wordt de heer *Hody* aangewezen.

## Binnenlandsche Berigten.

Amsterdam, 29 juni. De arrondissements-regtbank alhier (correctionele kamer) heeft heden in hooger beroep uitspraak gedaan in de zaak van het openbaar ministerie, appellant van een vonnis van den kanton-regter in kantou 1 dezer stad, contra den heer *Joseph Dupont*, beklaagde en geïntimeerde. De regtbank heeft daarbij beslist, met de te-niet-doening van het vonnis *ex quo*, waarbij het tegendeel was aangenomen, dat de wet van 1 maart 1815, houdende voorschriften ter viering der dagen, aan de openbare christelijke godsdienst toegewijd, geenszins in strijd met de grondwet van 1815 en derhalve alsnog van kracht en toepassing is. Zij heeft verder aangenomen dat de 2de kersdag behoort tot de godsdienstige feestdagen, door de kerkgenootschappen van de christelijke godsdienst hier te lande algemeen erkend en gevierd, en alzoo den beklaagde schuldig verklaard aan overtreding van art. 4 der gezegde wet, aangezien hij op den tweeden kersavond eene toneelvoorstelling in den *Salon des Variétés* had gegeven. De beklaagde is dien ten gevolge, naar aanleiding van art. 6 der gemelde wet, veroordeeld tot eene geldboete van f 25, enz.

† Amsterdam, 29 juni. »De aankondiging van het *Dagblad van 's Gravenhage*, dat de heer *Thiers* ook ons land zou bezoeken, heeft op het gewone phlegma der Amsterdamsche wereld eenigen indruk gemaakt. Men vraagt zich geheimzinnig af, wat die man hier te lande zal uitrigten. Sommigen, die voor wél onderrigt willen doorgaan, antwoorden, dat de voormalige Fransche raads-president bouwstoffen voor eene geschiedenis van het Fransche keizerrijk verzamelt. Anderen — en ook ik behoer daaronder — gelooven, dat die bouwstoffen slechts een voorwendsel zijn en dat er geheel iets anders bedoeld wordt. De heer *Thiers* is de groote man, geweest van het bekende handcontractaat tusschen de Nederlanden en Frankrijk (1). Dat tractaat was voor het schierpinnig vernuft van dien staatsman geene op zich zelf staande daadzaak, maar moest de eerste schakel van eene groote keten worden. Menschen, die gewoonlijk met alle de

(1) De heer *Tuissart*, dit wisten wij van goeder hand, was er, althans aanvankelijk, niet bijzonder voor; de Koning wenschte het.



geheimen der Europese diplomatie bekend zijn, bewe-  
ren dan ook, dat de heer *Fijers* een soort van staat-  
kundige verbinding van Frankrijk met enkele staten  
van den tweeden rang wil daarstellen, en dat de ware  
beweegreden van zijn tegenwoordig reizen en trekken  
daarin gelegen is.

De berichten uit 's Gravenhage melden, dat de onder-  
handelingen over het concordaat in vollen gang zijn.  
De katholieken vleijen zich, dat de zaak een spoedig  
overvolgend beslag zal erlangen.

Sisteren is de inschrijving voor 8 miljoen zilveren  
roebels, die het restorende gedeelte der 4 pCt. Russi-  
sche leening, groot 25 miljoen, uitmaken, ten kantore  
van de wed. *W. Barski*, geopend. De zucht en aan-  
drang zonder kapitalisten, om daarin deel te nemen, zijn  
soo groot geweest, dat de inschrijving heden reeds als  
volledig is aan te merken. Waarom toch, dat gelde-  
lijk vertrouwen op Rusland?

De beurs is overigens in hare gewone slaauwe en  
overvloedige stemming. Er gaat volstrekt niets van  
belang om. De rentebetaling op 1 juli zal natuurlijk  
eenig geld aan de markt brengen, maar anders is er  
niets te verwachten.

's Gravenhage, 28 juni. Ook prinses *Sophia*, zal,  
nevens H. M. de koningin, aan des koninga reize naar  
Vrieland deel nemen, en wel, naar het schijnt, aan de  
aldaar nationale kleederdragt de eer bewijzen van zich  
bij die gelegenheid in geheel *Frijsche* kleeding te ver-  
toonen. Althans is reeds het voornaamste onderschou-  
dende kenmerk daarvan, het zogenaamde *gouden oor-  
tjzer*, voor H. K. H. verraardigd. Dit hoofdsieraad  
moet, zoo ik verneem, door den rijkdom der daartoe  
behoorende juweelen, allerprachtigst en ongemeen kost-  
baar zijn. (Handelsblad)

Maastriicht, 27 juni. Z. Exc. de staatsraad gouver-  
neur met den districts-commissaris *Kerens van Wolf-  
rath* en den kapitein der marechaussée, hebben Z. M.  
bij hoogstedeselfs vertrek vergezeld tot Sisteren, alwaar  
hoogstedezelve deze heeren heeft bedankt en bij herhaling  
zijne tevredenheid heeft betuigd over de wijze waarop men  
hem alomte in het hertogdom onthaalt en gefeteerd heeft.  
Hoogstedezelve heeft onmiddellijk daarop zijne reis naar  
Grave voortgezet.

Gedurende 's konings laatste verblijf alhier, heeft de  
Belgische graaf *de Borggrave* de eer gehad een bezoek  
bij hoogstedenzelfen af te leggen en bij die gelegenheid  
den commandeur der orde van den Nederlandschen Leeuw  
te worden benoemd.

## Alcugelwerk.

### Eenige genoemde kandidaten voor de Tweede Kamer der Staten- Generaal.

(Uit de *Flissingsche Courant*)

Een Haagsche correspondent der *Kölnische Zeitung*  
noemt, in een artikel waarin hij de *Flissingsche*  
*Courant* regt doet wedervaren, als kandidaten voor de  
Tweede Kamer: de heeren *THORBECKE*, *ROCKEMA*, *DO-  
REER CURTIUS*, *ROEST* en *DE KEMPENAR*. In hoeverre  
deze heeren kandidaten voor de Kamer kunnen worden  
genoemd, terwijl geen hunner waarschijnlijk zich daartoe  
zal hebben aangemeld, blijft in het midden gelegen.  
Alleenlijk wilde men ter dier gelegenheid eenige woor-  
den bijbrengen omtrent het wenschelijke van zoodanige  
kensen; het welk ten aanzien van sommige der genoem-  
den vooral daarin gelegen schijnt, dat zij verklaarde  
voorstanders van bepaalde politieke stelsels zijn. De hee-  
ren *THORBECKE*, *DOREER CURTIUS* en *ROEST VAN LINBURG*  
hebben zich herhaaldelijk bekend gemaakt door hunne  
staatkundige geschriften. Allen onderscheiden zich door  
hunnen vrijzinnigen geest, door hunne onafhankelijkheid  
van karakter, niet minder dan door de meer dan ge-  
wone studie welke zij blijkbaar van de staatkunde heb-  
ben gemaakt. Het voornaamste verschil in hunne inzichten  
ligt daarin, dat de heer *THORBECKE* het bestaande kies-  
stelsel slechts eenigzins wilde verbeteren, terwijl de beide  
andere heeren het geheel hervormen willen en niet al-  
leen eenige *weinig personen*, maar het grootst gedeelte  
der door fortuin of kunde *bevoegde burgers* regstreeks  
deel aan de keuze der nationale vertegenwoordigers  
wenschen te zien nemen. De redenen waarom en de  
wijze hoe zijn door den heer *ROEST VAN LINBURG* bloot-  
gesteld in zijn verloop over de *regstreeksche verkiezin-  
gen*, welke grondslagen door de voorstanders van deze  
soort van verkiezing algemeen werden aangenomen.  
Kwamen nu deze drie *politische* mannen in de Ka-  
mer, zoo zoude zulks het groote voordeel te weeg bren-  
gen, dat er stelsels tegen over stelsels zouden worden  
gesteld, dat de discussiën omtrent staatkundige vraag-

punten systematisch zouden worden gehouden en er  
gevolgelyk oneindig meer eenheid en consequentie in de  
Kamer komen zou. Buitendien schijnen genoemde hee-  
ren in bijzondere mate te bezitten wat men thans, in  
Frankrijk, *esprit gouvernemental* noemt, begrip van  
regering. Allen bepröpen, dat daartoe *eenheid van  
doel en klem van werking* volstrekte vereischten zijn.  
Het zoude hun niet ontgaan, dat, om daartoe te gera-  
ken, een vergelijk tusschen de verschillende partijen en  
de verschillende stelsels noodig is, en alzo zouden zij  
aldra de hand leenen tot het daarstellen van een onder-  
ling vergelijk, waarop een zamenhangend en kernig  
stelsel van bestuur kon worden gehouden, en waartoe,  
kreeg het de meerderheid, de koning gaarne overgaan  
zoude.

Wat tot nog toe in de Kamer ontbrak, waren *poli-  
tische* mannen. Door en door kundige, brave, ijverige  
en onafhankelijke menschen vond men er, maar geene  
*politische* mannen!

De heer *LUZAC*, die aan het hoofd der genoemden  
schittert, de heer *LUZAC* zelf is geen *politisch* man.  
Hij vormde geene partij ten behoeve van een zamenhan-  
gend stelsel van bestuur. En dit is volstrekt noodig in  
eene parlementaire regering. Want om maatregelen  
van bestuur met bevoegdheid te bestrijden, moet men  
beoordeelen of zij in verband staan met een *stelsel*,  
en of, zoo ja, dat stelsel door een beter te vervan-  
gen is.

Wat de genoemde heeren, in dezen tijd, wijders  
aanbeveelt, is, dat zij bekend staan als zeer onbevoor-  
oordeeld in zaken van godsdienst, terwijl zij tevens  
de groote waarde der godsdienst, ook in staatkundig  
opzicht, erkennen. In de politieke schriften van den  
heer *ROEST* inzonderheid, — men zie onder anderen  
zijn *Forst in constitutionele Staten* — vindt men  
meermalen eene hooge morele stemming, die bij de  
belijders van elke eeredienst wordt gewaardeerd.

De andere genoemde heeren, de heer *ROCKEMA* en  
de heer *DE KEMPENAR* blinken mede door bijzondere  
bekwaamheden uit; de eerste als financieer, de tweede  
als regtsgeleerde. De heer *ROCKEMA* maakte zich vroe-  
ger roemrijk bekend als gewoon lid der Tweede Ka-  
mer; de heer *DE KEMPENAR* als buitengewoon lid der  
verdubbelde Kamer, in den afgelopen zomer. De be-  
noeming dezer twee zeer onafhankelijke en vrijzinnige  
mannen, in de algemeene opinie zoo hoog aangekeend,  
zou eveneens allerwenschelijkst zijn.

## De prinses van Caramanico.

Het noorden van het departement de l'Oise, dat door  
de reizigers nauwelijks een bezoek wordt waardig ge-  
keurd; biedt niettemin schoone landschappen en op-  
merkenwaardige voorwerpen aan. Zij, die het bewonen,  
oordeelen het hunner belangstelling nauwelijks waardig,  
en de vreemdeling, die nooit heeft hooren zeggen dat het  
iets buitengewoons bevatte, vereert het zelfs met geenen  
blik. Maar als gij de stad der Bellovaquen zijt doorge-  
trokken, en op den weg van Calais voortsnelt om Em-  
gelands grond te gaan betreden, houdt dan in het vlek  
van Graudvillers stil; steekt oostwaarts de vlakke over  
die zich aan u voordoet als een groot gras-tapijt met  
bloemen overspreid, en weldra zult gij de Gothische  
kapel van Hamel bereiken, waarheen voormaals het volk  
barvevoels ter bedevaart opging. Daar zult gij eene  
heilige maagd zien, beroemd door de wonderen die men  
haar toeschrijft; daar zult gij de befaamde ketenen van  
den heer *DE CAEQUI* zien, waarvan de geschiedenis bijna  
in den nacht der tijden is verdwenen.

En van daar, nieuwsgierig reiziger, rigt uw schreden  
naar het bekoorlijke dorp van Prévillers, waar gij geene  
geheimzinnige legende zult hooren verhalen, maar eene  
nieuwwetische geschiedenis, waaraan ik u verzeker dat  
gij geloof kunt hechten. Ik zal u deze in hare geheele  
verwonderlijke waarheid vertellen.

In 1785 werd te Prévillers, in de hut van *JEAN SIL-  
LIER*, varkenshoeder van het dorp, een meisje geboren;  
zij heette *MADREINE*. In de nusterste armoede, onder  
hare acht broeders en zusters opgevoed, zag men haar  
des zomers half met een linnen jurk bedekt met bloote  
voeten, en eenen stok in de hand de varkens van het  
dorp hoeden. Des winters met de lompen gekleed, die  
de karige milddadigheid der inwoners haar overliet, be-  
delde zij, en bragt aan hare ongelukkige familie het stuk  
roggenbrood dat zij had opgezameld.

*MADREINE* was niet schoon; het schijnt dat de ar-  
moede de bekoorlijkheden der jeugd verduistert, maar  
haar vast en vurig oog verkondigde vastberadenheid,  
moed en volharding. Nauwelijks had zij veertien jaren  
bereikt of hare moeder, dien de last van haar talrijk kroost

niet langer kon dragen, heval haar met de hardroch-  
tigheid, aan menschen uit die klasse eigen, bij wie ge-  
woonlijk de ellende het gevoel verdooft, om elders haar  
levensonderhoud te gaan zoeken. *MADREINE*, gewoou  
aan de hardste behandeling, wilde zich verzetten, maar  
zij werd zoo onzacht uit het vaderlijk huis gejaagd,  
dat zij wel genoodzaakt was het te verlaten. Het zwakke  
schepsel werd dus zonder brood, zonder kleederen,  
zonder hulp, zonder eenige teretwijziging op eenen onbe-  
kenden weg gestooten, in eene wereld die haar vreemd  
is. Zij weent, en keert terug om de velden harer jeugd  
nog eenmaal te zien, en de hut van haren vader en  
de boomen van het dorp; zij wil naar het dorp terug-  
keeren, en doet eenige schreden achterwaarts — plotse-  
ling, echter, bemagtigd zich een fier besluit van hare  
ziel en drijft haar aan haren weg te vervolgen.

Na vijf uren op eenen steenachtigen weg, die haar  
de voeten openrijt, te hebben afgelegd, komt zij te Beau-  
vais aan, met het voornemen om te gaan dienen.  
Maar wie zou de arme *MADREINE* willen opnemen, die,  
met lompen bedekt, niets verstaat dan het vee te hoeden?  
Niettemin wordt zij voor den kost in eene boerderij der  
voorstad in dienst genomen. Na zes maanden verdient  
zij eenen stuiver daags, en vervolgens twee stuivers, en  
weldra is zij door zuinigheid in staat gesteld om hare  
lompen met netter kleederen te verwisselen. Gekleed in  
een sitsen jak, een linnen voorschoot en geruiten hals-  
doek, denkt de varkenshoeder zich reeds prachtig uit-  
gedost, en zij siddert van vreugde toen zij hare zedige  
bekoorlijkheden in het overschot van eenen spiegel be-  
wondert, dat tegen den muur der keuken was vastge-  
hecht, en de eerezucht ontkiemt in die jonge ziel die  
door den welsprekenden drang des tegenspoeds was ge-  
troffen. Het is beslist, *MADREINE* wil geene vechterster  
meer zijn; zij vindt haar zelve waardig om de stad te  
betreden, en menschen te dienen. Zij wordt kindermeid  
bij eenen kunstwerker, van daar bij eenen notaris, en  
na de kookkunst beoefend te hebben wordt zij spoedig  
dienstmeid en *titre*.

De eerezucht van *MADREINE* groeit met hare kennis  
en met haar loon aan. Zij hoort van Parijs spreken;  
zij luistert met geestdrift. Bij het prachtige tafereel dat  
men haar ophangt ontgloeit hare verbeelding; zij wil  
naar Parijs. Zij heeft nu eene welyoegelijke kleeding en  
60 bespaarde franken. Zou dit niet genoeg zijn om de  
wereld rond te reizen? Hare meesters beproeven te  
vergeefs haar terug te houden. Zij zal vertrekken, eene  
inwendige stem dringt haar, een onweerstaanbare arm  
drijft haar voort; het is de arm van het noodlot, waar-  
tegen men zich niet kan verzetten, hetzij hij ons op  
den wagen der fortuin voortstuwt of in den pool der  
ellende dompelt. In de stad der wonderen kan het  
meisje van Prévillers van verrukking en verbazing niet  
tot zich zelve komen. Men vierde toen de overwinning van  
Austerlitz. Zij was bij de volksfeesten tegenwoordig en  
hoort *KAROLLOK* als overwinnaar uitroepen.

Het verblijf in Parijs heeft de franken van het land-  
meisje voor de helft verstonden. Ter rechter tijd komt  
zij tot bezinning, en het toeval, dat somtijds zulk een  
goede gids is, voert haar in de keukens van eene gra-  
vin uit de voorstad Saint-Germain. Maar het verveelt  
haar met pannen en potten om te gaan en den damp  
der fornuizen in te ademen. Zou ik dan, denkt zij,  
op zekeren dag hare lange vingers beschouwende, de  
naald niet kunnen hanteren, in plaats van deze lompe  
voorwerpen, en uit de keuken tot de antichambre kun-  
nen opklimmen?

Eene naaister neemt haar als leerling zoowel als dienst-  
meid, en in weinig tijds maakt zij buitengewone vor-  
deringen. De nood en de eerezucht zijn zulke goede  
meesters. Het is echter niet in die onbekende woning  
dat de nieuwe Parijzenaarster haar leven verslijten moet;  
zij verlangt zich als kametier aan eenige aanzienlijke  
dame te verbinden, en treedt als zoodanig bij eene  
voornaam Eugelsche in dienst.

Hier wordt zij opgemerkt door een schitterend offi-  
cier, die haar zweert dat hij haar bemint. *MADREINE*  
bezit een hart; zij voelt het kloppen op het woord van  
liefde.

Is er wel eene vrouw, wie zij ook zij, die zich niet  
terstond met geheel haar hart aan de bakering overgeeft  
van dat onuitsprekelyke woord: ik bemint u? Woord  
des hemels dat men nooit op de wereld moest onthei-  
ligen, waar het de halsen der dapperheid en verveling  
schijnt te zijn! Maar ook, zou er wel eene zedige vrouw  
zijn, die niet eensklaps de verlokking van dat verruk-  
kelijk woord verjaagt, indien het voor haar in spot,  
in eene wreede belofding verkeert? *MADREINE*, in  
dezen zoo zwaren tweestrijd geplaatst, voelde dat woord  
op haar hart vallen als een bittere spot, en fier wijst

zij al de pogingen van den schoonen officier af. Wanneer mannen van minderen stand haar dezelfde taal toeverden, in plaats van die zachte sympathie, zoo natuurlijk aan het eenzame hart, te gevoelen, vond zij zich beleedigd, zonder het gevoel dat haar overheerschte zich te kunnen verklaren, en het fiere meisje werd onder zonder te beminnen, zonder bemind te willen zijn, gelijk de opgesloten bloem ver van de stralen der zon verwijnt.

Lady ... vertrekt naar Italië en MADELEINE volgt haar, maar van Napels naar Engeland terugkeerende laat zij haar daar achter. De kamenier is dus genoodzaakt eene andere dienst te zoeken. Ondersteund door de beste aanbevelingen komt zij in dienst bij de prinses van CARAMANICO, wier vertrouwen zij weldra geheel verwerft door eene beproefde braafheid en onberispelijke zeden. MADELEINE wordt bijna de tweede moeder der kinderen van de edele dame; zij deelt in al hare vernaken en reizen, en schijnt meer hare vriendin dan hare camiere.

De prinses wordt ziek. MADELEINE wendt te vergeefs de teederste zorgen aan. De engelakkige signora sterft, haar hare kinderen aanbevelende, wien de hemel wel eenen vader bewaart, maar die geene moeder meer zullen hebben. Met welke zorg waakt MADELEINE niet over het haar toevertrouwde pand! Die kinderen zijn de hare; zij bemint ze als eene moeder, vereert ze als eene trouwe gouvernante, en bewaakt ze als eene ijverige beschermster. Die doorluchtige erfgenamen, die niet hebben opgehouden haar te beminnen die voor hunne kindschheid zorgde, zijn tegenwoordig de hertog CASOLI, de hertogin DE MOILLA, en de barones AINE, — alle drie verbonden aan het hof van Napels.

De weelde en zorgeloosheid der grootheid hadden het onmetelijk vermogen der CARAMANICO's aanmerkelijk verminderd. MADELEINE herstelde dit door eene bekwaame besturing en eene wijze zuinigheid, die zij onder de pracht van het paleis wist te verbergen. Men kan zeggen dat zij de weldoenster van dat edele huis was.

Reeds zijn veertig jaren op het voorhoofd van MADELEINE gezeteld, zonder dat zij zich over de beleedigingen des tijds te beklagen heeft. De zuiverheid van haar hart, eene ingeschapene fierheid en de omgang met beschaafde lieden hebben aan haar geheele wezen eene kalme gegeven en eene waardigheid, die niet van bekoorlijkheid ontbloot zijn. Zou men het gelooven? de echtgenoot van hare doorluchtige meesteres, de hoog edele en doorluchtige signor FRANCIS D'AQUINO, prins van Caramanico, hoezeer reeds vrij bejaard, bemint MADELEINE, en haar niet als eene gewone vrouw kunnende verleiden, is hij gereed haar zijnen naam te geven.

Het gerucht van zulk een huwelijk brengt den ganschou Napelschen adel in beweging; men belegert den prins om hem van dit vooruemen af te brengen, dat door het hof zelf hoogstens gelaakt wordt. Maar de koning, weduwnaar van CAROLINA VAN OOSTERRIJK, huwt om dezen tijd de prinses PARTENIA, van zeer twijfelachtigen rang en faam; van toen af moest men wel zwijgen over het besluit van den prins, daar het voorbeeld des konings de grilligste huwelijken billijkt.

En dus werd MADELEINE SILLIER, voormalige varkenshaardster van een ellendig dorp in Picardie, tot prinses verheven, en bekleedt den rang van ex-staatsdame van koningin CAROLINE MURAT; zietdaar haar ingelijfd in de oude familie der SYMONDI, der CARAFFA; de echtgenoot van den zoon des laatsten onderkoning van Sicilië, van den eersten kamerheer van den tegenwoordigen koning en zelfs zijnen bondgenoot naar men zegt, en gevolgelijk de bondgenoot der koningin van Frankrijk; zietdaar haar dus meesteres van het prachtige paleis der CARAMANICO's.

Ten toppunt der grootheid gestegen, tot den rang van prinses en koningin, welke was nu hare eerste gedachte? Men, die zij zoo ver achter zich liet, te vergeten en te verachten? Neen, haar gevoelig hart heeft niet opgehouden haren ouden vader en moeder te beminnen, en hare goedheid strekt zich over het geheele dorp uit, waar zij het licht zag. Zij haast zich de onderlijke hut te verheffen, en hun ellendig lot te verzachten; huwelijkt hare broeders en zusters met groote giften uit, maakt duizend geschenken aan de gezellinnen harer jeugd en doet zich door dankbare harten aanbidden.

De goedheid van MADELEINE gaat nog verder! Zij roept de kinderen van hare zusters naar Napels, maar die halve wilden, gewoona met de straatjongens van het dorp rond te loopen en te vechten, kunnen zich in de beschaving en het leven der paleizen niet schikken; zij twisten en vechten met de kinderen van den prins; men is dus verplicht hen weg te zenden en aan hunnen staat terug te geven.

Eene zuster, die MADELEINE bijzonder lief heeft, wordt op haar bevel naar Parijs gestuurd om er eenig onderdicht te ontvangen; want de nieuwe prinses redeneert zeer juist. Door hare familie te helpen, wil zij hen niet aan die doodelijke rust overgeven, die men ledigheid noemt. De zuster echter, te diep in onwetendheid verzonken, kan niets aanleeren, noch lezen, noch schrijven, noch eenig handwerk; zij werd dus naar het dorp teruggestuurd en bij madame MARTIN, mijne pachtster, geplaatst.

Men moet die zuster des zondags in de mis of des avonds bij den dans zien, versierd met de prachtige kleederen die de prinses heeft afgelegd; men moet haar zien, gedost in kanten, kasimir, kleinooden, hare groote voeten in satijnen schoenen trachtende te verbergen, waarmede zij geen enkelen pas zou kunnen maken. Ik moet bekennen dat die opschik aan camelias gelijkt die men op eenen braamstruik geënt heeft, en verwonderd opsien van zulk eenen tak te ontspruiten.

Zij, die uit Prévillers zoo arm, zoo ellendig vertrokken was, kwam er in 1838 rijk en aanzienlijk terug. Door Parijs trekkende, werd zij door de koningin van Frankrijk op de Tuilerien ontvangen, die haar op de vleijendste wijze verwelkomde; en eenige dagen daarna omhelste zij den varkenshoeder en zijne vrouw te Prévillers, en noemde hen: mijn vader! mijne moeder!

De terugkomst van MADELEINE verwekte algemeene geestdrift. De geestelijkheid, door het kruis voorafgegaan, en de inwoners van het dorp, met bloemen in de hand, gingen haar te gemoet. Voor haar worden de klokken plegig geluid, de rijkste pachtsters, die zich in de dagen harer armoede zouden geschaamd hebben haar te naderen, groeten haar eerbiedig en spreken haar met achting aan. De doorluchtige prinses toont zich eenvoudig en vriendelijk jegens iedereen. Zij zeide: »mijne vrienden, ik heb mij zoo eenvoudig gekleed om u meer gelijk te zijn. Ik heb niet en zal nooit vergeten dat ik de dochter ben van den varkenshoeder van Prévillers.»

Het verblijf van de prinses in het departement de l'Oise was een lang feest. Zij schiep er vermaak in Italiaansche feesten te geven, waartoe de armen en de rijken gelijkelijk werden genoodigd. Sedert menschen heugenis had men nooit iets dergelijks in die streken gezien. Naar het verhaal dat men er mij van gedaan heeft, meende ik dat die feestten op de vermaarde bruiloft van Gamacho geleken, en dat daar meer dan een Sancho de hoenders schijnde.

MADELEINE, door haren echtgenoot teruggeroepen, verliet Prévillers niet zonder de nieuwe blijken van hare bijna koninklijke mildheid te hebben achtergelaten. Ieder kreeg geschenken. De pastoors uit den omtrek ontvingen rozenkransen van lava uit den Vesuvius in goud gezet. Zij vermaakte eene groote som geld voor het herstel der kerk; zij ondersteunde al de armen, verzachtte alle rampen, leugde alle smarten. Duizend zegeningen verbleven zich daar voor haren naam, die zoo zeer verdient opgeteekend te worden in de jaarboeken der weldadigheid en geschiedenis.

Ik had moeite om dit waarlijk romaneske verhaal te gelooven, toen mijne pachtster mij eene kamer opende, zoo als ik er geene in deze landelijke woning zou vermoed hebben. Het was de kamer die voor de prinses bewaard werd; koffers, met hare wapenen voorzien, bevatten kostbare kleederen, en duizend prachtige zaken die slechts aan de grooten kunnen toebehooren. Ik zag brieven van de nieuwe signora in veler handen. Die brieven zijn niet van hare hand; zij kan lezen noch schrijven; zij heeft ze slechts gedicteerd, en geteekend: MADELEINE SILLIER, prinses van Caramanico.

Die zonderlinge brieven zijn evenmin een voorbeeld van stijl, maar zij ademen welwillendheid, de treffendste edelmoedigheid en de teederste godsvrucht, dat veel beter is dan eene onvruchtbare wetsprekendheid. Een ding mishaagde mij echter in die belangrijke brieven; het is, dat de naam van vriendin zonder onderscheid wordt uitgedeeld. Ja, het is stootend, dat die gemeedelijke titel van die hoogte zoo zonder aanzien van rang wordt toegeworpen, in weerwil van de gelijkheid die onze eeuw overal wil doen gelden, zelfs in de paleizen. Zou het dan waar zijn, dat er altijd toch nog een puntje van het oor uit den leeuwenhuid moet blijven steken?

FABRY DEBOIX.

### Advertentien.

Heden beviel van eene Dochter **BARBARA VAN HEES**, Echtgenoot van **ARSHEN**  
den 28sten Junij **C. O. KNOOPS.**  
1841.

Men is voornemens, om, ten overstaan van den Notaris **Mr. J. B. NIJHOFF**, residerende te **Arnhem**, op Vondertagen den 15den en 29sten Julij 1841, bij inzet en toestag, telkens des avonds ten 6 uur, in het **Zwijnschoofd**, te **Arnhem**, publiek aan de meestbiedenden, te verkoopen:

Een **HEERENHUIS** en **ERVE**, in de **Walburgsteeg** te **Arnhem**, Wijk F N<sup>o</sup>. 226, en een daaruaast gelegen **HUIS**. — Voorts eene **VROU**.

**WEN-ZITPLAATS** in de Groote Kerk, te **Arnhem**, in het middenpand, de 11de bank, de 8ste plaats. — Verder het **LANDGOED GROOT** en **KLEIN PLATTENBURG**, benevens eene **WEIDE**, de **Doodkamp**, en een stuk **BOUWLAND** met eene stroep **AKKERMAALS BOSCH**; — de **BOUWHOEVE** de **Lange Schuur**, en eene **WEIDE** het **Elserstag**. Alles gelegen in de Gemeente van **Arnhem**; het **Bouwland**, voor een groot gedeelte, aan en langs den Straatweg op **Velp**, tegenover het Landgoed **Klarenbeek**, en, om deszelfs legging, bijzonder geschikt tot het **AANLEGGEN** van **WEN-ZITPLAATS**. — Al de Landerijen te zamen ter grootte van ongeveer 20 Búnders.

De veiling zal plaats hebben in percelen en massa's, zijnde alles breder bij bijjetten beschreven; terwijl nadere informatie omtrent de verkoopsvoorwaarden en inzage der kaart, te verkrijgen zijn ten kantore van de Notarissen **Mrs. J. B. NIJHOFF** en **W. B. TAAIJ**, beide te **Arnhem**.

### Uit de Hand te Koop,

Een roijaal **HEERENHUIS** met **KOETSCHUIS**, **TUIN**, enz. gelegen bij de **Sabelspoort**, te **Arnhem**; breder omschreven in de **Arnhemse Couranten**, bij publieke veiling van 27 April, 4 en 11 Mei laatstleden. —

Te bevragen bij den **Mr. Timmerman G. VAN BERKUM**. Brieven franko.

††† Bij vonnis der Arrondissements-regtbank te **Arnhem**, van den 28sten Junij 1841, is aan **SOPHIA GEERTRUIDA KAUTZ**, Weduwe **JOHAN ADAM HÖRDT**, winkeldoende in Galanteriewaren, wonende te **Arnhem**, verleend provisionele **SURSEANCE VAN BETALING**; en zijn tot bewindvoerders in haren boedel benoemd **CHRISTIAAN FREDERIK TROOST**, Procureur, en **ALBERT EDUARD BLECKMANN**, Koopman, beiden te **Arnhem**.

Geschiedende deze aankondiging ter voldoening aan Artikel 908 van het Wetboek van Koophandel.

### LEEST DE VIJFDE DRUK VAN HET GENEESMIDDEL, COGNAC MET ZOUT;

waarin verscheidene Hollanders (wier Namen en Woonplaatsen vermeld zijn) de Heel- en Genees- Kracht er van Getuigen.

NB. Binnen den tijd van 9 maanden, zijn er, hier te lande, in de 9,000 Exemplaren van deze belangrijke Brochure Verkocht. Prijs 40 cents.

Leest! Beproeft!! Oordeelt!!!

### Waterhoogte te Arnhem.

Den 30 Junij 2 El 6 Palm 5 Buim; gew. 15 Duim; gev. 0 P.

### Prijs-Courant der Effecten.

	Laagste koers.	Hoogste koers.	Koers ten 4½ u.
DINGSdag 29 JUNI.			
NEDERL., Werk. Schuld à 2½ pCt.	51½	51½	51½
Dito Dito . . . » 5 »	100	100½	100½
Uitgestelde Schuld . . . »			
Kansbiljetten . . . . . f	24½	24½	24½
Amortisatie-Syndicaat. à 4½ pCt.	90½		
Dito Dito . . . » 3½ »			
Handelmaatschappij . . . » 4½ »	162½	162½	162½
Nieuwe Dito . . . » 4½ »			
Nieuwe Dito 1837 . . . » 4½ »	101½		
Oostindische Leening » 5 »	97½		
Spoorweg Haarlem . . . »	92		
Aand. Rijn-Spoorweg . . . » 4½ »	94½		
FRANKR. Inschrjv. G. B. » 3 »			
SPANJE. Leening <i>Ardoins</i> » 5 »	21½		
Dito onbep. stukk. . . » 5 »			
Passive . . . . . »			
Deferred . . . . . »			
Fransche Uitgestelde »			
PORTUGAL. Obligat. Lond. » 3 »			
RUSL. H. & C. 1798, 1816. » 5 »	105½		
Dito 1828, 1829 . . . » 5 »	104½	104½	
Dito 1831, 1833 . . . » 5 »	97½		
Oblig. bij <i>Hope</i> . . . » 4 »	87		
Oblig. te Londen . . . » 5 »			
Dito te Hamburg. . . » 5 »			
Inschrjving in Assign. » 6 »			
Certific. van dito. . . » 6 »			
POLEN. Aandeel. à fl 300 » f			
Dito à fl 500 » »			
OOSTERB. Aand. à fl. 100 » f			
Dito à fl 250 . . . » »			
Metalliek . . . . . » 5 »			
Dito . . . . . » 3 »			
Dito . . . . . » 2½ »			
BRAZILIË. Dito dito » 5 »	72½	72½	72½

Te **Arnhem**, bij **C. A. THIEME**, Boekdrukker.